

El nou mapa dels consells comarcals canvia per un ball de pactes

El nou mapa dels consells comarcals s'ha modificat sensiblement i no únicament com a conseqüència de pactes entre els partits d'esquerra contra CiU, que fins ara dominava el poder comarcal amb només vuit excepcions.

El pacte entre el Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC), Iniciativa per Catalunya Verds (ICV) i Esquerra Republicana (ERC) ha reeixit en sis comarques de Catalunya —el Montsià, el Priorat, la Ribera d'Ebre, l'Anoia, el Ripollès, el Baix Empordà i el Garraf—, a més d'Osona, comarca en què aquests grups han rebut, a última hora, el suport dels independents, que inicialment s'havien compromès a donar la presidència del Consell a CiU en un dels seus feus tradicionals. El canvi d'opinió dels independents ha convertit l'alcalde republicà de Calldetenes, Jaume Mas, en el nou president d'aquest Consell Comarcal. El Garraf, que abans tenia un president d'Iniciativa per Catalunya, passa ara a mans del PSC, amb el suport de la mateixa ICV i d'ERC.

Tot i això, de pactes, n'hi ha hagut per a tots els gustos, excepte per al PP, que ha perdut, en benefici de CiU, l'única presidència que tenia, el Baix Ebre, de manera que no forma part de cap govern comarcal: abans de les darreres eleccions també era necessari al Baix Penedès, on donava suport a CiU per governar el Consell, però ara la formació nacionalista ha pactat amb ERC i els independents. Malgrat això, el PP encara pot esdevenir decisiu al Tarragonès, on CiU és la formació amb més representants —14 de 36— però on no té majoria. De moment, els cinc partits —CiU, PSC, PP, ERC i ICV— han arribat a un acord global, però en cas de trencament del pacte els populars podrien guanyar importància en virtut de l'acord que, a àmbit del municipi de Tarragona, mantenen amb CiU.

Els republicans són el suport principal de CiU en quatre comarques més: l'Alt Urgell, el Segrià, el Baix Camp i el Gironès. En aquesta última comarca, ERC va preferir CiU, tot i que el suport al

CiU ha perdut també el Consell Comarcal d'Osona, un dels seus feus tradicionals.

PSC els hagués donat entrada al govern municipal de Girona. L'alcaldesa socialista d'aquesta ciutat, Anna Pagans, va criticar durament aquesta decisió d'ERC.

El Partit dels Socialistes, però, també ha pactat amb Convergència en alguns consells comarcals: per exemple, al Bages, on ERC va presidir el Consell l'última legislatura, el socialista Ezequiel Martínez governarà amb el suport de CiU. El mateix ha passat a la Selva, on governava ERC, i on ara el Consell Comarcal té un president de la federació nacionalista, gràcies als vots del PSC. Els socialistes també han donat als convergents la presidència de l'Alt Empordà i del Pla de l'Estany.

Malgrat tot, CiU continua sent la força que controla més consells comarcals, un total de 25, seguida del PSC, que ha passat de 5 a 13. Els acords d'aquest partit amb ERC impliquen, en alguns casos, que d'aquí a dos anys la presidència canviarà de mans, amb la qual cosa el PSC passarà a presidir-ne 11, i ERC, 4.

À. M.

Corredors de fons

La novel·la *The Front Runner* (*El corredor de fons*), reeditada recentment, no és una gran peça literària, però cap altra no ha pogut substituir-la com a icona de la narrativa gai. Trenta anys després, el llibre de Patricia Nell Warren continua emocionant milions de persones. Per a no pocs va ser l'empenta que els va fer sortir de l'armari amb dignitat i també —per què no?— amb orgull. És un bon pamflet que es va avançar als temps en reivindicar els drets al matrimoni i l'adopció.

Però els inquisidors són tan incansables que es disposen a llançar una ofensiva semblant a les que descriu Patricia Bell en el seu llibre. Després que la Casa Blanca anunciés que res de res d'unions civils de persones del mateix sexe (ja n'hi va haver prou amb l'anul·lació de les lleis antisodomia pel Tribunal Suprem!), la vaticanista Congregació per la Doctrina de la Fe (hereva tan directa de la Inquisició com el KGB de la Txeka) ha exigint als polítics barrar el pas a les lleis de legalització dels matrimonis homosexuals i d'adopció perquè "amenacen les bases de la societat". Un cop més la moral vaticana, tan unidireccional com polièdrica, gosa qüestionar drets civils amb la mateixa barra amb què es desentén dels casos de pederàstia que esquitxen més d'una jerarquia, o dels sòrdids episodis sexuals a la guàrdia suïssa.

L'ofensiva conservadora planteja la necessitat d'un rearmament, d'una resposta a l'estil de Stonewall, d'una mena de cursa de fons. Que tant els que "entenen" com els que "comprenen" comencem a transformar els barrots dels armaris buits en garrots morals carregats d'arguments i de civisme per esbatussar els que encara es parapeten darrere la intolerància i la caspa.

Llibert Ferri